

POSTANOWIENIE

Dnia 16 grudnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Frańczak

w sprawie z odwołania M. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w B. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Lublinie o wydanie pisemnej interpretacji, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 16 grudnia 2025 r., skargi kasacyjnej odwołującej się Spółki od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 19 kwietnia 2024 r., sygn. akt III AUa 521/24,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od odwołującej się M. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w B. na rzecz organu rentowego kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych z ustawowymi odsetkami z art. 98 § 1¹ k.p.c. tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

(J.C.)

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w Katowicach wyrokiem z dnia 19 kwietnia 2024 r. oddalił apelację wnioskodawcy M. Spółki z o.o. w B. od wyroku Sądu Okręgowego w Bielsku-Białej z dnia 24 lipca 2020 r., którym oddalono odwołanie wnioskodawcy od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Lublinie z dnia 16 grudnia 2019 r., uznającej za nieprawidłowe jego stanowisko przedstawione we wniosku o

interpretację z dnia 19 listopada 2019 r., zgodnie z którym osoby narodowości gruzińskiej, które mają być zatrudnione przez wnioskodawcę na podstawie umów zlecenia wykonywanych na terenie Polskiej nie podlegają ubezpieczeniom społecznym z mocy art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (obecnie jednolity tekst: Dz.U. z 2025 r., poz. 350 ze zm., dalej ustawa systemowa) i wskazującej, że przepis ten nie ma w takiej sytuacji zastosowania, zaś osoby te podlegają ubezpieczeniom społecznym tak jak zleceniobiorcy w myśl art. 6 ust. 1 pkt 4 tej ustawy (pkt 1), a także zasądził od wnioskodawcy na rzecz organu rentowego koszty zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym i w postępowaniu kasacyjnym (pkt 2).

Wyrok ten został wydany, gdyż na skutek skargi kasacyjnej organu rentowego Sąd Najwyższy wyrokiem z dnia 24 stycznia 2024 r., I USKP 96/23, uchylił poprzednio wydany w tej sprawie wyrok Sądu Apelacyjnego z dnia 15 grudnia 2021 r., którym zmieniono wyrok Sądu Okręgowego z dnia 24 lipca 2020 r. i poprzedzającą go decyzję decyzji organu rentowego z dnia 16 grudnia 2019 r., a sprawa została przekazana do ponownego rozpoznania i orzeczenia o kosztach.

Ponownie rozpoznając sprawę, Sąd Apelacyjny przypomniał, że zgodnie z art. 398²⁰ k.p.c. związany jest wykładnią prawa dokonaną przez Sąd Najwyższy. Wnioskodawca wystąpił do organu rentowego z wnioskiem o wydanie pisemnej interpretacji w zakresie obowiązku podlegania ubezpieczeniom społecznym, gdyż zamierzał zawrzeć umowy o pracę oraz umowy zlecenia z obywatelami Gruzji, którzy nie posiadają i nie będą posiadać kart stałego pobytu na terytorium Polski tylko wizy na czas określony lub karty tymczasowego pobytu. Sąd Apelacyjny uznał, że o zastosowaniu art. 5 ust. 2 ustawy systemowej decyduje okoliczność, gdzie w okresie wykonywania czynności stanowiących tytuł do podlegania ubezpieczeniom społecznym znajduje się centrum interesów życiowych i zawodowych danej osoby. Sam zamiar czasowego przebywania na terytorium RP czy też posiadanie zezwolenia na pobyt czasowy nie mają rozstrzygającego znaczenia. Skoro cudzoziemcy będą w czasie trwania umów o pracę bądź umów zlecenia przebywać na terytorium Polski, ich pobyt w tym okresie będzie miał charakter stały, a zatem będą podlegały ubezpieczeniom społecznym na zasadach

przewidzianych dla zleceniobiorców w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 4 ustawy systemowej.

Skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego wniósł wnioskodawca, zaskarżając wyrok ten w całości i zarzucając naruszenie przepisów prawa materialnego tj.: 1) art. 5 ust. 2 ustawy systemowej, przez jego błędną wykładnię i nieprawidłowe przyjęcie, że do obywateli Gruzji przepis ten nie ma zastosowania, bowiem cudzoziemcy wykonują umowę o pracę na terenie Polski, co stanowi obowiązkowy tytuł do ubezpieczeń społecznych, podczas gdy pracownicy ci nie mają na terenie Polski stałego miejsca pobytu; przez nieprawidłową wykładnię pojęcia „pobyt o charakterze stałym” i nieuwzględnienie, że centrum interesów życiowych cudzoziemców, których zatrudniał skarżący znajduje się w Gruzji, a zatem powinni oni zostać wyłączeni z podlegania polskiemu systemowi ubezpieczeń społecznych; prawidłowa wykładnia pojęcia „stałego pobytu” w rozumieniu art. 5 ust. 2 ustawy systemowej powinna koncentrować się na okolicznościach związanych z faktycznym i realnym przebywaniem cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, a więc na celu pobytu oraz jego długotrwałości, jak również uwzględniać miejsce koncentracji interesów życiowych cudzoziemca w celu określenia, w jakiej relacji pozostaje realizacja interesów życiowych danej osoby do miejsca jej pobytu; 2) art. 5 ust. 2 w związku z art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy systemowej w związku z art. 98 ust. 2 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (obecnie jednolity tekst: Dz.U. z 2025 r., poz. 1079), przez ich błędną wykładnię i nieuwzględnienie przy dokonywaniu wykładni pojęcia „stałego pobytu” cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, o którym mowa w art. 5 ust. 2 ustawy systemowej - systematyki oraz treści ustawy o cudzoziemcach w zakresie umieszczenia przez ustawodawcę w osobnych działach ustawy instytucji zezwoleń na pobyt stały i czasowy, co dowodzi, że zezwolenia są zezwoleniami o charakterze przeciwnym, a zatem z faktu posiadania przez cudzoziemca zezwolenia na pobyt czasowy nie można wnioskować, iż jego pobyt w Polsce na podstawie takiego zezwolenia ma charakter stały; przez nieuwzględnienie, że z art. 98 ust. 2 ustawy o cudzoziemcach wynika, że czasowy pobyt cudzoziemca na terytorium Polski ma charakter celowy, a zatem skoro po ustaniu realizacji konkretnego celu pozwolenie to wygasa, to nie można przyjąć, że pobyt cudzoziemca legitymującego się pozwoleniem na pobyt o charakterze

celowym i tymczasowym na terenie Polski ma charakter stały.

Skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i rozstrzygnięcie co do istoty sprawy przez uwzględnienie apelacji oraz o zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania za pierwszą, drugą i kasacyjną instancję, ewentualnie o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w Katowicach.

We wniosku o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej wskazano na oczywistą zasadność skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) oraz na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) ujawniającego się w konieczności kompleksowej wykładni art. 5 ust. 2 w związku z art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy systemowej w związku z art. 98 ust. 2 ustawy o cudzoziemcach, gdyż przyjęta dotychczas przez sądy wykładnia tych przepisów w odniesieniu do cudzoziemców, których pobyt na terytorium Polski nie ma charakteru stałego, jest niejednolita i rodzi szereg wątpliwości interpretacyjnych oraz czy w odniesieniu do osób zatrudnionych na czas określony na podstawie umowy zlecenia, niebędących obywatelami polskimi, których pobyt na terytorium Polski ma charakter przejściowy, bowiem osoby te nie przebywają w Polsce z zamiarem stałego pobytu, nie posiadają zezwolenia na pobyt stały, tylko na pobyt czasowy oraz które po wykonaniu określonej pracy kończą zatrudnienie i wracają do kraju, w którym znajduje się ich centrum życiowe - zastosowanie znajdzie art. 5 ust. 2 ustawy systemowej, tj. czy pobyt tych osób na terytorium Polski w wyżej wymienionych okolicznościach ma charakter stały.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną organ rentowy wniósł o wydanie postanowienia o odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania oraz o zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania kasacyjnego wraz z odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia w tym zakresie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wśród istotnych wymagań skargi kasacyjnej ustawodawca wymienił obowiązek złożenia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie.

Wymóg ten wiąże się z tzw. przedsądem, polegającym m.in. na możliwości

odmowy przez Sąd Najwyższy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), a jego spełnienie powinno przybrać postać wyodrębnionego wyводу prawnego, w którym skarżący wykaże, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jednocześnie uzasadnieniu, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek. Ustawodawca nieprzypadkowo, konstruując wymagania skargi kasacyjnej, wyodrębnił w oddzielnych przepisach art. 398⁴ k.p.c. obowiązek przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (§ 1) i obowiązek przedstawienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienia (§ 2). Chodzi zatem o dwa odrębne, kreatywne elementy skargi kasacyjnej, które spełniają określone cele i podlegają ocenie Sądu Najwyższego, na różnych etapach postępowania kasacyjnego. Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie podlegają analizie na etapie przedsądu, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania. Oba te elementy muszą być więc przez skarżącego wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione - czego niestety zdecydowanie zabrakło - a dla spełnienia wymogu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. nie wystarczy odwołanie się do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia, bo choć dla obu tych przesłanek argumenty mogą być podobne, to Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, nie analizuje zaś podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia. Skarga kasacyjna jest wszak szczególnym środkiem zaskarżenia, realizującym przede wszystkim interes publiczny, polegający na usuwaniu rozbieżności w orzecznictwie sądów powszechnych oraz na wspomaganiu rozwoju prawa, zatem uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powinno koncentrować się na wykazaniu, iż takie okoliczności w sprawie zachodzą (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2013 r., III SK 55/12, LEX nr 1482419 i powołane tam orzeczenia).

Tymczasem skarżący w ogóle nie uzasadnił wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, jedynie powtarzając - w trzech punktach - podstawy kasacyjne. Podstawowym celem instytucji przedsądu jest zaś ustalenie, czy w skardze kasacyjnej podniesiono okoliczności, których rozważenie przez Sąd

Najwyższy będzie wkładem w rozwój prawa i zapewnienie jednolitości jego sądowej wykładni. Tylko wtedy wykazany zostaje publicznoprawny charakter skargi kasacyjnej (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 30 października 2012 r., I PK 150/12, LEX nr 1675336; z dnia 14 stycznia 2021 r., III PSK 2/21, LEX nr 3106014). Wymaganie dotyczące przedstawienia okoliczności uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ma umożliwić stronie wnoszącej skargę kasacyjną przekonanie Sądu Najwyższego o istnieniu przesłanek, na których opiera się wstępne badanie skargi pod kątem przyjęcia (dopuszczenia) jej do rozpoznania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 1 kwietnia 2006 r., II CSK 65/06, LEX nr 189753). Dla spełnienia obowiązku określonego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. konieczne jest przedstawienie argumentacji przekonującej o potrzebie przyjęcia skargi do rozpoznania przez Sąd Najwyższy.

Skarżący w uzasadnieniu wniosku przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał jednocześnie na trzy przesłanki, tj.: istnienie zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), na potrzebę wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądowym (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.), oczywistą zasadność skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.).

W pierwszej kolejności zauważyć należy, że skarżący łączy przesłanki oczywistej zasadności skargi z występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego oraz potrzebą wykładni przepisów prawnych, co budzi poważne zastrzeżenia. Sąd Najwyższy wielokrotnie zwracał już uwagę, że jednoczesne uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi występującymi w sprawie wątpliwościami prawnymi (zagadnienie prawne, potrzeba wykładni przepisów) generalnie wyklucza możliwość oczywistej zasadności skargi. Przesłanki uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zawarte w pkt 1, 2 i 4 art. 398⁹ § 1 k.p.c. wzajemnie się krzyżują i wykluczają możliwość przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania zarówno z uwagi na interes publiczny (pkt 1 i 2), jak i prywatny skarżącego (pkt 4). Trudno sobie bowiem wyobrazić sytuację, w której wyrok jest oczywiście wadliwy, a jednocześnie w sprawie występuje tak poważna wątpliwość prawna, że wymaga interwencji i rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 listopada 2013 r., I UK 291/13, LEX nr 1430990). Co jest sporne nie może być oczywiste (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia

18 października 2016 r., I UK 466/15, LEX nr 2159122 czy z dnia 9 kwietnia 2014 r., V CSK 383/13, LEX nr 1771724).

Skarżący podnosi, że skarga kasacyjna zasługuje na rozpoznanie i uwzględnienie z uwagi na pojawiające się zagadnienia prawne, ale nie przedstawia wyraźnych wątpliwości co do określonego przepisu (normy) lub zespołu przepisów (norm), albo szerzej i bardziej ogólnie wątpliwości co do pewnego uregulowania prawnego (instytucji prawnej). Sformułowane zagadnienie prawne winno odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, a którego wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy przyczyni się do rozwoju jurysprudencji i prawa pozytywnego (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 października 2015 r., I PK 19/15, LEX nr 2021941 i z dnia 19 maja 2022 r., I USK 422/21, LEX nr 3439438). Skarżący ma obowiązek nie tylko sformułować samo zagadnienie, ale także - w uzasadnieniu wniosku - przedstawić odpowiednią jurydyczną argumentację wskazującą na dopuszczalność i celowość rozwiązania problemu prawnego w sposób preferowany przez skarżącego, a odmienny od sposobu rozstrzygnięcia tego problemu przy wykorzystaniu zapatrywań wyrażonych przez sąd drugiej instancji (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2018 r., I UK 252/17, LEX nr 2533238), czego na gruncie przedmiotowej skargi zdecydowanie zabrakło.

Skarżący ma również obowiązek wywiedzenia i uzasadnienia występującego w sprawie problemu prawnego w sposób zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, niepubl.; z dnia 19 marca 2012 r., II PK 296/11, LEX nr 1214580; z dnia 11 czerwca 2013 r., II UK 71/13, LEX nr 1331300), czemu nie sprostał. Ponadto twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego nie jest uzasadnione choćby z tego względu, że przedstawiony problem był już rozstrzygany przez Sąd Najwyższy i nie istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia: 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468; 7 lutego 2019 r., I UK 29/18, LEX nr 2617355 oraz z dnia 27 kwietnia 2021 r., II PSK 68/21, LEX nr 3252281), a skarżący nie przedstawił jakichkolwiek

okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 17 marca 2015 r., I PK 4/15, LEX nr 1661934; z dnia 18 lutego 2015 r., II CSK 428/14, LEX nr 1652383).

Odnosząc się z kolei do przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., jaką jest potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie należy podkreślić, iż to rzeczą skarżącego jest wykazanie, że określony przepis prawa, mimo iż budzi poważne wątpliwości (ze sprecyzowaniem, na czym te poważne wątpliwości polegają), nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które to orzecznictwo należy przytoczyć (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, LEX nr 315351; z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133; z dnia 13 grudnia 2022 r., I USK 21/22, LEX nr 3556521; z dnia 28 czerwca 2023 r., I USK 160/22, LEX nr 3575124). Oczywiście jest, że budzący wątpliwości interpretacyjne przepis musi mieć zastosowanie w sprawie, a jego wykładnia – mieć znaczenie dla jej rozstrzygnięcia. Przedmiotem zainteresowania Sądu Najwyższego jest jednak sam przepis, a nie rozstrzygnięcie konkretnego sporu. Stąd też wspomniane wątpliwości interpretacyjne powinny być na tyle poważne, by ich wyjaśnienie nie sprowadzało się do prostej wykładni przepisów.

Przenosząc powyższe rozważania do sformułowanej przez skarżącego kwestii należy zauważyć, że nie istnieje potrzeba wykładni art. 5 ust. 2 ustawy systemowej w kontekście wskazywanej przez skarżącego wątpliwości sprowadzającej się do pytania „czy w odniesieniu do osób zatrudnionych na czas określony na podstawie umowy zlecenia, niebędących obywatelami polskimi, których pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ma charakter przejściowy (osoby te nie przebywają na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej z zamiarem stałego pobytu, nie posiadają zezwolenia na pobyt stały, tylko zezwolenia na pobyt czasowy, które po wykonaniu określonej pracy kończą zatrudnienie i wracają do kraju, w którym znajduje się ich centrum życiowe) zastosowanie znajdzie art. 5 ust. 2 ustawy systemowej”, ponieważ w tym zakresie mamy utrwaloną linię orzecniczą.

Sąd Najwyższy wyjaśnił w swoim orzecznictwie, że charakter pobytu nie

zależy od tego, jaki zamiar, co do okresu przebywania w Polsce, przejawia cudzoziemiec (zob. wyroki z dnia 23 maja 2008 r., I UK 303/07, LEX nr 516772; z dnia 17 stycznia 2006 r., I UK 225/06, LEX nr 351984; z dnia 9 stycznia 2024 r., I USKP 6/23, LEX nr 3655321 czy postanowienia z dnia 18 stycznia 2010 r., II UK 297/09, LEX nr 960479 i z dnia 10 maja 2023 r., I USK 170/22, LEX nr 3565880). Stały pobyt to pobyt niezmienny w danym okresie, czyli w okresie realizacji podstawy ubezpieczenia, przy czym nie ma większego znaczenia okoliczność dotycząca tego, jaką administracyjną gwarancję prowadzenia działalności lub zapewnienie pobytu miał w Polsce obywatel państwa obcego. Liczy się to, czy obywatel państwa obcego, przebywając na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w stałym charakterze, prowadził działalność pozarolniczą. O tym, czy dany pobyt ma charakter stały, nie decyduje więc stały pobyt w sensie długotrwałości i stałości pobytu na terenie Rzeczypospolitej Polskiej, bowiem w takim wypadku wyłączeniu z ubezpieczeń społecznych podlegaliby ci cudzoziemcy, których pobyt nie ma takich cech, choć spełnialiby warunki podlegania obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 lipca 2020 r., I UK 20/19, OSNP 2021 nr 6, poz. 67 oraz postanowienie z dnia 10 maja 2023 r., I USK 170/22, LEX nr 3565880; z dnia 16 maja 2023 r., II USK 9/23, LEX nr 3562858). W orzecznictwie opartym na wykładni art. 5 ust. 2 ustawy systemowej przyjęto, że o podleganiu albo niepodleganiu cudzoziemca ubezpieczeniom społecznym w Polsce z tytułu aktywności rodzącej taki obowiązek nie decyduje charakter dokumentu pobytowego, jakim legitymuje się cudzoziemiec ani nawet długość pobytu cudzoziemca, lecz okoliczność, czy w okresie prowadzenia działalności stanowiącej tytuł podlegania ubezpieczeniom społecznym faktyczny pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej miał charakter stały, czy też czasowy (zob. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 6 września 2011 r., I UK 60/11, LEX nr 1102994; z dnia 17 września 2009 r., II UK 11/09, OSNP 2011 nr 9-10, poz. 1341; z dnia 1 października 2019 r., I UK 194/18, OSNP 2020 nr 12, poz. 137).

Odnosząc się wprost do umów zlecenia jako tytułu ubezpieczeniowego, Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 9 stycznia 2024 r., I USKP 6/23 (LEX nr 3655321), stwierdził, że z zaprezentowanej wykładni art. 5 ust. 2 ustawy systemowej wynika, iż zarówno w przypadku pracowniczego tytułu podlegania ubezpieczeniom

społecznym, jak i tytułu wynikającego z wykonywania umowy zlecenia, sam zamiar czasowego przebywania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej czy też legitymowanie się jedynie zezwoleniem na pobyt czasowy, nie mają rozstrzygającego znaczenia. Istotne jest jedynie, czy podczas wykonywania wyżej wymienionych działalności można mówić o stałym przebywaniu danej osoby na terytorium Polski. W konsekwencji przyjazd choćby i cykliczny (regularny) do Polski celem wykonywania pewnych aktywności zawodowych na podstawie umowy zlecenia albo umowy o pracę nie będzie powodował objęcia obywatela państwa trzeciego polskim systemem ubezpieczenia społecznego. Natomiast stałe przebywanie w Polsce w okresie wykonywania tych czynności chociażby przez krótki (sumarycznie) okres determinowany czasowym zezwoleniem na pobyt, będą prowadzić do objęcia polskim systemem ubezpieczeń społecznych. W postanowieniu z dnia 19 stycznia 2022 r., III USK 181/21 (LEX nr 3370640), Sąd Najwyższy podkreślił przy tym, że pobyt cudzoziemców, których przedsiębiorca zamierzał zatrudnić, nie ma charakteru przypadkowego, okazjonalnego, ale był ściśle związany z podjęciem działalności zarobkowej w drodze umowy zlecenia, a zatem rodzącej obowiązek ubezpieczenia społecznego w świetle art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy systemowej.

Skarga nie jest też oczywiście uzasadniona, gdyż „oczywistość skargi kasacyjnej” z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. oceniana jest z pozycji twierdzeń odnoszących się do faktów sądu drugiej instancji, a nie wyobrażenia o stanie faktycznym skarżącego. Ujęta w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanka ma miejsce wtedy, gdy zasadność podniesionych w skardze zarzutów wynika *prima facie*, bez głębszej analizy prawnej. Dotyczy to więc jedynie uchybień przepisom prawa materialnego albo procesowego, zarzucanym sądowi drugiej instancji, o charakterze elementarnym (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2015 r., IV CSK 263/15, LEX nr 1940571). Chodzi zatem o taką sytuację, gdy nie tylko zgłoszony zarzut jest słuszny, ale także stwierdzona nieprawidłowość jest tego rodzaju, że powoduje jaskrawą wadliwość zaskarżonego orzeczenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 kwietnia 2016 r., V CSK 622/15, LEX nr 2057365), co w przedmiotowej sprawie nie występuje.

Z uwagi na powyższe, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, orzekając o kosztach postępowania kasacyjnego w myśl reguły z art. 98 § 1 w związku z art. 398²¹ k.p.c.

[a.ł.]